

րում էլ՝ էլեկտրական լամպը, որը կախվել է ոչ միայն պատուհանավոր սեն-
յակներում, այլև հացատօնէրի և քրատակնէրի մեջ: Էներգիան ստացվում է
Սիսիանում՝ Շաքիի հիդրոէլեկտրակայանից, իսկ Գորիսի շրջանում՝ Գորիսի էլեկտրա-
կայանից: Շուտով էլեկտրական էներգիա կստանան բոլոր գյուղերը ոչ միայն
լուսավորութեան, այլև գյուղատնտեսական աշխատանքների շարժիչ ուժի հա-
մար:

Անցյալում տան անհրաժեշտ կահավորումն էր հնօձգը²¹ շարժական,
ահագին, երկար ու բարձր փայտե քառանկյուն ամբարը, որի վերին երեսի
տախտակները քանդովի են՝ հացահատիկ՝ ցորեն և ալյուր մեջը լցնելու հա-
մար: Ավելի աղքատ ընտանիքները հնօձգի փոխարեն շինել են կավից կամ
հյուսել են ճյուղերից ու կոտվ ծեփել մի քօցի նման բան, որ կոչվում է քնն-
դուկ: Միջնորմով հնօձգը բաժանված է երկու, երբեմն տվելի, մասերի, մե-
կը՝ հատիկի, մյուսն՝ ալյուրի համար: Յուրաքանչյուր մասն իր առջևից ստո-
րին մասում ունի մի դռնակ, որի տախտակափեղկը՝ դափաղը, քաշվում է վեր
և հատիկը կամ ալյուրը թափվում է դուրս: Այսպիսի մի ամբարը տանում է
1—1,5 կամ ավելի, տոննա ցորեն և ալյուր: Ամբարի վրա դարսվում են աման-
ներ, մանր իրեր և գործիքներ, երբեմն անկողին՝ շէջիմավ կամ փալասավ
ծածկված: Սակայն վերջին նպատակին հատկացվում է կամ առանձին փայ-
տե տախտ, որի տակ անկարգ հավաքվում են տանու մանր-մունր իրերն և
դատարկ ամանները, կամ պատի մեջ թողած լայն պատրհանը՝ ծրլատէլին:
Մանր պատրհաններ՝ ակնատներ Սիսիանում, անդուռ կամ դոնով՝ դոլաբ-
ներ թողված են բոլոր պատերի մեջ ոչ միայն ամանների, այլև շորերի հա-
մար, որոնք կապված են լինում բօխշանէրի մեջ, սակայն շորերի համար յու-
րաքանչյուր հարս իր օժիտի հետ բերած է լինում իր սնդուկը՝ փայտից շին-
ված, ներկված և թիթեղի գույնզգույն կտորներով պատված:

Ամբարի տեղը սովորաբար այն պատի տակն է, որն այնքան էլ խոնավ
չի լինում: Նրա կողքին դրվում է թխած հացի սանդուխը: Մի ավելի լուսավոր
անկյունում առաստաղի մեջ երբեմն հատուկ բացված յէրթիկ, հնօր են թող-
նում, այդտեղ կանգնեցվում է նկաֆօրը՝ ջուհահուլթյան դազգահը կտավ և
շալ գործելու համար: Այն հաստատված է հատակի մեջ փորած հօրի մեջ, ուր
իջեցնում է իր ոտները բանողը: Մի այլ տեղ պատին կամ սյունին դեմ է տըր-
ված գորգագործի հալքը, որը սովորաբար ավելի լավ լուսավորութեան ունե-
նալու համար գերադասում են կանգնեցնել սրհարում, քանի որ այդ տնայ-
նագործական աշխատանքով ավելի զբաղվում են տաք ամիսներին: Հալքի
կողքին շարված են հարկավոր մանր գործիքները: Պեճաբը՝ ձախարակը,
ջահրան կանգնեցվում է այնտեղ, որտեղից հարկ եղած ժամանակ կարելի է
նրան ձեռաց վերցնել:

Զանգեզուրցի հայի տունը բավականին հարուստ է ամանեղենով, մանա-
վանդ, որ կավեղենը տան կանայք իրենք են շինում կամ շինել են տալիս իր հա-
րկան վարժ կնոջը: Յուրաքանչյուր գյուղում գտնվում էր իր հատուկ յամբ աչքի
ընկնող կավագործ կին: Սակայն ավելի պարծենում են պղնձե ամաններով, թեև
նրանց մեջ կերակուրը երկար չեն պահում: Առանձին պարծանքի առարկա է
պղնձե գնօգնիմը՝ ջրի մեծ կուժը: Զանգեզուրում շեն պատահում կոռու համար

²¹ Հմտ. Мелик-Шахназаров Е., Село Арцваник, СМОМПК, вып. XXV, отд. II, էջ 16: